

JUDIT PUJADO

seves visites per la Costa Brava

d'una sirena

dava les llargues hores que havia passat sol i terroritzat tancat en habitacions d'hotel on la mare el deixava mentre feia la seva vida. Uns anys després es va quedar a viure amb la família materna en un poble d'Alabama, Monroeville, mentre la mare viatjava a Nova York i es tornava a casar.

Capote, que va preferir adoptar el cognom del segon marit de la mare en lloc del del seu pare biològic, va arribar a Nova York en plena adolescència. L'adolescent estrany es va convertir en un home estrany: la seva veu infantil, l'aspecte de nen, una gestualitat inequívoca, que cridaven l'atenció i generaven en la mare sentiments ambivalents: "L'estimava i no l'estimava –escrivia Clarke– estava orgullosa de ser la seva mare i s'avergonyia d'ell".

Els eixos de la seva infància es van convertir en una forma de viure. Capote fou un escriptor nò-

mada que no es va comprar un pis fins després de l'èxit vertiginós de *A sang freda*, i que va morir, igual que sa mare, víctima de la dependència i l'excés: excés d'alcohol, excés de pastilles...

Però el Capote que arribava a

L'escriptor comprava a les pageses al mercat, als pescadors i a la pastisseria Samsó de Palamós

Palamós el 1960 era encara un jove escriptor que empenia l'ascens de l'èxit que li havia de canviar la vida. Un escriptor conscient de tenir entre mans una gran obra, una novel·la que no el deixava viure i que l'havia de perseguir al llarg de sis anys.

Tot havia començat el 1959. Una notícia breu al *The New Yorker* parlava de l'assassinat a trets dels quatre membres d'una família de pagesos rics d'un poble de Kansas. Capote se n'hi va anar. Volia retratar la por, els sentiments que covaven els veïns del poble i es va trobar amb l'argument d'una tragèdia grega: la fatalitat caient de ple, inexorable, sobre una família normal, que duia una vida corrent, aliena a la tragèdia que era a punt d'eliminar-la. Convençut que estava creant un nou gènere literari, la novel·la de no ficció, va arribar a Palamós carregat de papers.

"Quan vam anar a l'estrena de la pel·lícula de Miller en versió original –explica Anna Maria Kammüller, esposa de Josep Colomer i propietaris de l'Hotel Trias de Palamós– era tan fabulós, que si tancàvem els ulls ens podíem imaginar que el sentíem a ell". A Palamós, Capote va passar-hi una de les èpoques més estables de la seva vida. Des del final de la Segona Guerra Mundial, com molts altres intel·lectuals americans, passaven la meitat de l'any a Europa. França, Itàlia, Grècia, el Marroc o la Costa Brava, eren destinacions atractives on es podia treballar, i sobre tot viure, amb pocs diners.

"Truman Capote –explica Josep Colomer– era un home molt llest, amb una memòria tremen-

da. El seu amic Robert Ruark li deixava de vegades el Roll Royce i venia a comprar al carrer Major de Palamós amb el seu gos. Li agradava comprar a les pageses al mercat, als pescadors i a la Pastisseria Samsó, on hi trobava Ginger Ale, olives i ginebra. Deia que la ginebra era el que necessitava per treballar".

A Palamós, Capote era un desconegut, gaudia d'un anonimats que trencaven de tant en tant algunes de les visites que rebia, com ara Lee Radziwill, la germana de Jackie Kennedy, el matrimoni Paley o Gloria Vanderhilt, però quan va tornar als Estats Units, després del tercer any consecutiu a Palamós, ja havia escrit tres quartes parts de *A sang freda*. La resta no la podria acabar fins al 1965, quan els dos culpables del crim foren finalment penjats a la forca. I ell ja no tornaria a ser el mateix.●

El pitjor

EXCÉS TURÍSTIC

Amb el creixement del turisme, la Costa Brava va perdre el sabor de lloc verge i tranquil –com el de la foto, feta a Calella de Palafrugell–, i el glamur a poc a poc va abandonar aquestes terres. Madeleine Carrol va marxar a una Costa del Sol per descobrir. I encara queden pendents alguns homenajes a aquests pioners del turisme.

ARXIU

Els anys 50 i 60, la Costa Brava va esdevenir plató de cintes com 'Pandora i l'Holandès errant'; els escriptors van arribar a redós dels actors

Refugi del glamur

JUDIT PUJADO

Els paisatges de la Costa Brava van inspirar films i llibres

La Costa Brava va esdevenir, als anys 50, el plató ideal on es van rodar algunes pel·lícules americanes. El paisatge, la tranquil·litat, els baixos costos de producció i la llibertat de què gaudien els estrangers durant el franquisme, foren alguns dels atractius. "L'hotel Trias –explica Colomer–, que ara és obert tot l'any gràcies a en Lluís Camós, va acollir moltes d'aquestes persones. Els ajudàvem sempre que podíem. El 1962 Capote havia pensat passar la primavera i l'estiu a Còrsega, però no li va agradar gens, per això ens va trucar. Volia que li busquéssim una casa, i finalment n'hi vam trobar una a cala Estreta que li va agradar molt".

Truman Capote xocava quan el veïes per la forma de vestir –continua Colomer–. Era un home que disfrutava amb les petites coses del poble, com les ballades de sardanes. Això de donar-se les mans tots sense classes ni condicions el fascinava, com el posat seriós de la gent i la música, els mateixos instruments per ell eren desconeguts". Anna Maria Kammüller explica que "quan se sentia feliç per alguna cosa ho havia de compartir amb els altres, com el dia que va entrar tan content perquè havia comprat un petit cistellet de vímet que feia servir de moneder, o com quan arribava amb una colla d'amics a menjar un suquet de peix".

Lluís Molinas acaba de publicar el segon volum de *Glamour, arte y gastronomía en la Costa Brava*. De ben jove va co-

mençar a fer de periodista entrevistant tots els famosos que feien cap als pobles de la costa, la Liz Taylor, la Madeleine Carroll, o l'Ava Gardner. "L'època del glamur s'ha acabat –explica Molinas–, aquells anys aquests personatges arribaven aquí i ningú no els molestava. Les actrius generaven

L'escriptor Molinas recorda que Capote i el seu amant mai no van fer ostentació de la seva relació

més escàndols. Que s'haguessin divorciat o que tinguessin amants era molt mal vist. Era època de censura i la imaginació de la gent sempre anava per davant. Hi havia un mossèn a qui anomenaven mossèn Gildo perquè amenaçava amb el càstig etern qui anés a veure la pel·lícula *Gilda*. La gent, acostumada als talls, va arribar a imaginar que la Rita Hayworth no es treia només el guant, sinó que s'ho treia tot".

L'arribada de Truman Capote va passar del tot desapercebuda. "Ningú no va entendre que en Jack Dunphy i ell fossin amants, es pensaven que era el seu secretari". Truman Capote sempre sortia sol a comprar, mentre el seu company es quedava a casa treballant i no feien ostentació de la seva relació. "Aquí vivien com prínceps. Amb els mateixos diners, a Estats Units, haurien malviscut", comenta Molinas.●